

TICHÉ DÍTĚ

JEJÍ SYN ZNÁ PRAVDU.
CO MU BRÁNÍ PROMLUVIT?

SARAH A. DENZIL

motto

Tiché dítě

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Sarah A. Denzil
Tiché dítě – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

SARAH A. DENZIL

TICHÉ DÍTĚ

Praha 2021

Přeložila Lucie Libovická

Věnováno těm, kteří se nikdy nevzdávají

1

Ten den, kdy jsem přišla o Aiden, jsem na vlastní kůži pocítila, co to znamená přestat se ovládat. Lidé pořád vykládají o tom, že se přestali ovládat, ať už proto, že se opili, požili drogy, nebo následkem vášně či vzteku. Ale nemají tušení, co to je, doopravdy ztratit kontrolu sám nad sebou, a to nemluvím o svých emocích, ale o svém životě. Ztratila jsem kontrolu nad svým životem. Celý se mi vymkl z rukou a já jsem zůstala bezmocně stát mimo něj.

Slyšela jsem, že za všech okolností, které v životě nastanou, dokáže člověk ovládat jen sám sebe a své chování. Že ale nemůže ovládat dění kolem sebe. Nemůže ovládat reakce ostatní lidí, jen to, co dělá osobně, může ovládat jen a pouze sebe. To je obrovská tragédie života. V jednu chvíli je váš život dokonalý a v následujícím okamžiku je v troskách kvůli tomu, co se přihodí nezávisle na vaší vůli. A co si máte myslet, když vás okolnosti připraví o dítě? Že to je osud? Neštěstí? Jak máte žít dál?

Když jsem si tahala los, do které rodiny se narodím, měla jsem šťastnou ruku. Narodila jsem se do svým způsobem venkovské idylly a nádherného prostředí, které člověka ukolébají. Poskytly mi klamný pocit bezpečí, zdání, že se mi nikdy nemůže přihodit nic zlého. Zprávy jsou plné událostí, kde hrají hlavní roli zbraně a násilí, ale tady, v Bishoptownu nad Ouse, se nic podobného stát nemůže. Náš dům

byl vklíněn do nádherné otevřené krajiny, která jako by vypadla z obrazů Johna Constabla, s dlouhými pásy zvlněných pastvin přerušovaných kamennými zídkami. Tady jsme byli v bezpečí. Alespoň jsem si to myslela.

Dvacátého prvního června roku 2006 ve dvě hodiny odpoledne jsem si oblékla pláštěnku, obula vysoké holínky a vyrazila do nejhorší přívalové záplavy, jakou Bishoptown nad Ouse zažil od roku 1857. Venkovský domek, ve kterém jsem bydlela s rodiči a svým šestiletým synkem Aidenem, stál kousek stranou od klidné ulice. Když jsem toho dne vykročila ven, překvapilo mě, jak silný proud vody po ulici teče. Přetekl mi přes holínky a pocákal mě až v klíně. Zrychlil se mi tep, protože se mě zmocnily obavy, jestli se vůbec do školy dostanu. Učitelé obvolali všechny rodiče a požádali je, aby si přišli pro své děti, protože do školy už zatékalo střechou a hrozilo nebezpečí, že se řeka Ouse vylije z břehů. Hlásili sice, že mají přijít prudké přívalové deště, ale tohle nikdo z nás nepředvídal. Z nebe crčely provazy deště, neúprosně mi šlehalý do tváře a shazovaly mi kapuci.

Ouse protékala naší malou vesničkou v zákruzích, jež připomínaly stopy hroznýše královského v písku. Byla malebná a krásná, až příliš velká na naši vesničku. V Bishoptownu byly dvě hospody, jeden penzion, kostel a škola, žilo v něm asi čtyři sta obyvatel. Byla to druhá nejmenší vesnice v Anglii a vůbec nejmenší v Yorkshiru. Z Bishoptownu se nikdo nestěhoval jinam ani se nikdo nestěhoval do něj. Pokud se tu prodával dům, bylo to proto, že jeho obyvatel zemřel.

Všichni jsme se znali. Vyrůstali jsme spolu, žili jsme spolu, spolu jsme vychovávali své děti.

Takže když zazvonil telefon a Amy Perryová – učitelka ze základní školy a jedna z mých známých ze školních let – mě požádala, abych

si Aiden vyzvedla, pochopila jsem, že situace je zlá. Jinak by Amy odvedla děti domů sama, do každého domku ve vsi. Tak moc jsme si tu všichni věřili.

Slyšela jsem déšť bušit do oken, ale byla jsem zrovna pohroužená ve vlastním světě, prohlížela jsem si na Facebooku fotografie svých spolužáků, kteří studovali na univerzitě a od té doby, co ji dokončili, cestovali. Bylo mi čtyřiaadvacet let, střední školu jsem dokončila s výbornými známkami a Aidenem v břiše a sledovala jsem, jak mí spolužáci promují na univerzitách a svět jim leží u nohou, zatímco já jsem dál bydlela v domě svých rodičů. Některé z nich jsem viděla odcházet vstříc lepším zítřkům, když jsem z okna své ložnice pozorovala autobusovou zastávku, s rukou položenou na vzdouvajícím se břiše. Od té doby jsem na Facebooku strávila víc času, než je zdrávo, sledováním profilů svých přátel a při kojení dítěte jsem rozklikávala jejich fotografie z Thajska či Paříže.

V tomto počasí jsem v žádném případě nemohla řídit, a protože jsem se nacházela ze všech členů své nepočetné rodiny škole nejbliž, rozhodla jsem se tam dojít pěšky. Rob – Aidenův otec – tou dobou pracoval na stavbě kousek od Yorku. I mí rodiče byli oba v práci. Byli příliš daleko na to, aby dokázali pomoci, uvěznění počasím. Ani jednomu jsem nezavolala, protože jsem si myslela, že to není nutné. Bishoptown byla malá obec a cesta do školy mi bude trvat nejdéle deset minut. Jenže budova školy se nacházela na druhém břehu řeky Ouse, což mě trochu zneklidňovalo. Pokud je takový slejvák, jak naznačovaly zprávy, řeka se může vylít z břehů.

Se srdcem bušícím jako buben do pochodu jsem spěchala deštěm po silnici. Vítr mi vháněl déšť zešíkma do obličeje, stěží jsem udržela oči otevřené. Skláněla jsem hlavu a svírala popruh tašky, kterou jsem

měla přehozenou přes rameno, ruce jsem už měla promočené a zmrzlé na kost.

„Emmo!“

Kapky deště bušily do asfaltu jako kladivo, takže jsem ten hlas sotva slyšela. Otočila jsem se a spatřila jsem svou kamarádku Josie, jak spěchá za mnou do kopce a mává na mě. Pracovala jako účetní v malé firmě, kde jsem pracovala na částečný úvazek i já jako sekretářka. Když jsem ji uviděla, otřásl to se mnou. Byla neupravená, vlasy měla přilepené k hlavě a po tváři jí stékal make-up. Neměla kabát ani deštník. Úzkou sukni měla skrz naskrz promočenou.

„Jo! Ježíši, běž dovnitř.“

„Emmo, právě jsem byla za mostem. Řeka hodně stoupla. Musíš se vrátit domů.“

„Do háje. Musím jít pro Aideny do školy.“

„Tam bude v bezpečí,“ ujišťovala mě Josie. „Ale pokud se řeka vylije ze břehů a ty budeš někde kolem mostu, můžeš se utopit.“ Zamávala na mě, abych šla k ní, ale já zůstala na místě.

„Musím jít pro Aideny,“ trvala jsem na svém a zavrtěla jsem hlavou. Z mého hlediska byla škola příliš blízko řeky na to, abych tam mohla s klidem nechat svého šestiletého syna. Jestli už opravdu zatéká střechou, v jakém stavu je celá budova?

„Buď hodně opatrná. Slyšela jsem, že pomoc je už na cestě, ale u řeky teď nikdo není, ani policie nebo hasiči, vypadá to bledě, Em. Nevracej se po mostu, slibuješ? Jdi k Bílému koníkovi nebo někam tam. Aspoň si tam můžeš dát chardonnay, že jo?“ usmála se. Žertovala, ale řekla bych, že byla nervózní. Josie byla upřímně otřesená, což pro ni nebylo typické.

„Tak jo. Dojdi v pořádku domů. Uvidíme se v práci, až se tohle zatracené počasí trochu umoudří.“ I já jsem se na ni neklidně usmála. Snažila jsem se nevnímat, jak moc se mi svírá žaludek. Když byl otec mladší, pracoval jako dobrovolník v Královském národním institutu záchranných člunů, jenž zachraňoval životy na pobřeží, a odjakživa mi říkal, že s mořem není radno si zahrávat.

A dnes proudí Bishoptownem naše vlastní malé moře. Když jsem došla k mostu, zalapala jsem po dechu. Josie měla pravdu: hrozilo nebezpečí, že se Ouse vylije z břehů. Řeka byla obvykle klidná a pomalá, ale toho dne se hnala pod mostem a ve vlnách narážela na kamenné oblouky. Voda vytékala na podmáčené travnaté břehy a už zurčela dolů z kopce k domku mých rodičů. O krok jsem ustoupila a vytáhla mobil. Ve škole mi to nikdo nebral, což mi na klidu nepřidalo. Pak jsem zavolala tátovi.

„Emmo, jsi v pořádku?“ strachoval se. „Jsem v kanceláři a leje jako z konve, obávám se, že tu zůstanu trčet.“

„Ani se nesnaž dostat domů, tati, řeka se může každou chvíli vylít z břehů.“ Táta pracoval jen kousek od Bishoptownu v jedné stavební firmě jako stavební inženýr. „Jdu do školy, zůstanu tam s Aidenem, dokud nepřijede pomoc.“

„Emmo...“

„Jsem v pořádku. Jen... nesnaž se dostat domů, jo?“

„Emmo, ten most...“

S úzkostí jsem se zahleděla na krátký kamenný most. „Už jsem za ním. Jdu teď nahoru po Ackerově ulici do školy.“

Táta si s úlevou oddechl. „Zavolám mámě a řeknu jí, aby zůstala v ordinaci.“

„Dobře, tati. Mám tě ráda.“

„Já tebe taky, holčičko.“

Bylo to hloupé, to jsem věděla, ale když jsem ukončila hovor, oči se mi zalily slzami. Mobil ukazoval dvě hodiny a deset minut odpoledne. Ujít pouhou polovinu cesty mi trvalo deset minut. Musela jsem přidat a dostat se k synovi. Dlouhými kroky jsem se vydala po mostě a snažila se nevnímat zvýšenou hladinu vody. Doufala jsem, že když půjdu rychle, bude to méně nebezpečné.

Voda už tekla i po mostě, dosahovala mi až ke kotníkům. Nevěděla jsem, jestli je to napršená voda, nebo už voda z řeky, nebo kombinace obojího. Věděla jsem jen, že si musím pospíšet. Jenže právě když jsem sestupovala z mostu, udeřila do něj tvrdě přívalová vlna a odlomila z něj velké kusy kamene, které se mi drolily pod nohama. Ztratila jsem rovnováhu, klopýtl jsem a upustila jsem mobil do řeky. Zasáhla mě tak ledová sprcha, až mi to vyrazilo dech, a málem mě srazila do rozvřených vod. Udělala jsem dlouhý krok do strany jako krab a přitom jsem cítila, jak se mě proud pokouší strhnout s sebou.

Břeh byl naštěstí blátivý a měkký, díky čemuž se mi podařilo zarýt holínku hluboko do země. Bota se přisála, já se odrazila kupředu a škrábala jsem se z říčního koryta na cestu. Jenže levá holínka se mi zula.

S napůl svlečenou ponožkou jsem vyšplhala na cestu a snažila se popadnout dech. Nepřestávalo pršet, z nebe do mě bušily těžké kapky. Když jsem se dostala z mostu, otočila jsem se a sledovala, jak má bota zajíždí pod hladinu. Lapala jsem po dechu a promočená jsem byla až na podprsenku. Mohla jsem to být já. Kdo by pak odvedl Aiden domů? Ne, když je řeka takhle divoká, nepovedu Aiden domů. Budu s ním muset zůstat ve škole. Byla jsem hloupá. Měla jsem poslechnout otce, když mě varoval před vodou. Ohlédla jsem se

na řeku a v krku se mi vytvořil knedlík. Jediný chybný krok a spadla bych do vody jako ty kameny, můj mobil a holínka. Jediná chyba a už by mě proud unášel pod hladinou, a až by se řeka uklidnila, vznášela bych se ve vodě s vlasy rozprostřenými po hladině jako éterická vodní nymfa, která už se nikdy nenadechne.

Byla bych jen další mrtvá mladá žena. Kolonka ve statistice nešťestí následkem povodní. Sobecká ženská, která zanechala svého šestiletého synka bez matky, když předtím lhala svému otci. Zavrtěla jsem hlavou a vydala se po Ackerově ulici, jak jsem řekla otci. Ulice asi kilometr a půl kopírovala koryto řeky, pak se stáčela doleva ke škole. Tam cesta po osmi stech metrech ústila na parkoviště před Bishop-townskou školou. Všimla jsem si, že už se tam tvoří rybníky a voda dosahuje některým autům do poloviny pneumatik. Byla jen malá šance, že se ti lidé ještě dnes večer dostanou domů. Soustředila jsem se zase na školu – bývala to i má škola. Kdysi jsem tu vyryla své jméno do prkna na podlaze v aule, abych učinila dojem na Jamieho Glover, kluka, jenž mi později zlomil srdce, když se na střední škole líbal na ragbyovém hřišti s Fionou Caterovou. Teď do stejné školy samozřejmě chodil můj syn. Byla řada na něm, aby vyryl své paměti do dřeva hrotem kružítko.

Škola byla malá viktoriánská budova postavená ve stylu připomínajícím skromný kostelík s příkrými štíty a staromódními okny poskládanými ze skleněných tabulek zasazených do olověných listů. Gotických prvků na ní bylo ještě víc.

Stáhla jsem si promočenou ponožku, doběhla k hlavnímu vchodu a vletěla do dveří, kde jsem o někoho málem zakopla. Když jsem se napřímila, zjistila jsem, že je to paní Fitzwilliamová, tatáž žena, která byla ředitelkou školy už v době, když jsem tu byla žákyní já. Jakmile

mě uviděla, zbledla, přestala se mi dívat do očí a zahleděla se kamsi nad mou hlavu. Výraz v jejím obličeji, ta náhlá změna, způsobily, že se mi panikou sevřel žaludek.

„Co se děje?“ zeptala jsem se.

Na stěně za paní Fitzwilliamovou se sbíhaly dešťové kapky ve stružku a stékaly dolů. Když jsem byla malá, přezdívali jsme ředitelce paní Fitzka. Odjakživa byla přísná, ale spravedlivá. Trochu jsme se jí báli kvůli jejím rzravým vlasům, ale ty už teď byly skoro všechny šedivé. Když se naše pohledy konečně setkaly, ten její byl vážný, ale měkčí. V očích se jí leskly slzy a mně se silně rozbušilo srdce. Položila jsem si ruku na hrudník a snažila se uklidnit, srdce jako by mi nahodili defibrilátorem.

„Slečno Priceová... Emmo... Moc mě to mrzí.“

Udělala jsem krok k ní a ona o krok ustoupila. Z jejího výrazu se dalo vyčíst, že se tvářím dost vyděšeně. Zvedla obě ruce nad hlavu, jako když se vzdává.

„Už jsme volali policii, hned tu budou.“

„Řekněte mi, co se stalo,“ žádala jsem.

„Aiden utekl ze školy. Slečna Perryová byla s dětmi v učebně čtyři. Počítala je. Shromáždily jsme v té třídě všechny děti z druhého ročníku, protože tam ještě tolik nezatékalo. Jenže Aidenovi se nějak podařilo ze třídy vytrádit. Prohledaly jsme celou budovu a myslíme si, že vyklouzl ven.“

Svírala jsem si hrudník, jako bych si takovýmto ubohým gestem mohla ulevit od bolesti, jež mi vystřelovala ze srdce. „Proč by chodil ven?“

Paní Fitzwilliamová zavrtěla hlavou: „Nevím. Možná byl zvědavý a šel se podívat, jak moc prší.“

Zhroutila jsem se, složila jsem se jako papír. Samozřejmě že byl zvědavý. Aiden byl zvědavý úplně na všechno. Byl to objevitel. Šplhal na stromy v parku, přelézal brány i s pěti příčnými prkny a utíkal do polí, na kterých se pásly krávy, skrýval se ve vřesu na rašelinistích kolem Bishoptownu a hrál si na schovávanou v lese. Tu stránku jeho povahy jsem podporovala. Chtěla jsem nespoutané, odvážné dítě. Přála jsem si to kvůli němu, chtěla jsem, aby z něj vyrostl silný muž se zálibou objevovat. Přenesla jsem na něj svou touhu cestovat.

Ale tohle jsem nechtěla. Nechtěla jsem, aby odešel z bezpečí a toulal se venku při nejnebezpečnější povodni za víc než sto let.

„Prohledali jste úplně celou školu?“ vyptávala jsem se.

„Ještě stále ji prohledáváme,“ odpověděla.

„Pomůžu vám.“

Co se dělo po zbytek dne, jako by bylo zahaleno mlhou. Prohledala jsem osobně každou třídu, zakopávala jsem o kýbly postavené na místech, kde střechou zatékalo, otevírala jsem dvířka skříněk, volala jsem jeho jméno, až jsem vydělala ostatní děti. Bez úspěchu. Aiden ve škole nebyl. Prohledala jsem kašdický kout a škvíru v budově, plahočila jsem se i po parkovišti a fotbalovém hřišti. Nakonec mě Amy donutila si sednout a paní Fitzwilliamová mi přinesla horkou kávu.

Policie se objevila až po několika hodinách a s ní i pátrači a záchranáři. V průběhu toho všeho mi někdo dal náhradní boty. Aiden nikdo nenašel. Úřady musely vykonávat spoustu práce i jinde. Pátrací a záchranné složky i policie se proto dokázaly rozprostřít jen v blízkém okolí a můj chlapec, můj ztracený chlapec, se nenašel. Zůstal pohřešovaný.

A co já teď? Odmítám to, zlobím se, nenávidím snad rodiče, jejichž děti byly odvezené do bezpečí v záchranných člunech a vrtulnících,

když se Ouse nakonec opravdu vylila z břehů a zalila naši vesničku svou zkalenou životodárnou mízou? Ne. To nemohu. Nedokážu závidět těm mužům a ženám, kteří se neúnavně činili, aby pomohli lidem přežít. Když jsem však sledovala pohyb kolem sebe, byla svědkem, jak se ostatní děti setkaly se svými rodiči, a viděla, jak málem utopené lidi z mé vesnice balí do dek a nabízejí jim šálek horkého čaje, došlo mi, že můj život už nadále není v mých rukou. Toho dne, kdy jsem ztratila Aiden, jsem společně s ním ztratila i veškerou vládu nad svým životem. A když už teď Aiden není, nikdy nedostanu svůj život zpět.

2

Promarněné možnosti. To byla fráze, kterou jsem slýchala pořád doko-la, když jsem ve třináctém ročníku otěhotněla s Aidenem. Zrovna jsem oslavila osmnácté narozeniny, když jsem se vyčurala na těhoten-ský test. To už jsem poslala přihlášku na několik vysokých škol a dou-fala jsem, že mě přijmou na některý z humanitních oborů, jež nabí-zely. Rob, se kterým jsem tehdy chodila, se na žádnou vysokou školu nepřihlásil. Jeho studium už tak viselo jen na vlásku, a když jsem mu tu novinu oznámila, vlásek se konečně přetrhl.

Rob nebyl ten typ kluka, kterého byste pozvali domů a předsta-vili ho svým rodičům. Ve třinácti hrál v kapele, v šestnácti si nechal udělat první tetování a už v sedmnácti letech studium prakticky vzdal. Zůstal na Bishoptownské škole až do maturity, ale když jsem teď na to pohlížela zpětně, tak bych se moc nedivila, kdyby tam nakonec zůstal spíš kvůli tomu, že chodil se mnou, než z nějakého jiného důvodu. Byli jsme hodně zamilovaní, jenže to byla mladá láska, vášnivá a hloupá, plná omylů a dramat. Největší drama bylo mé těhotenství, jež si vyžádalo setkání rodin Priceových a Hartley-ových, aby se prodiskutovalo, co se dá s touhle pohromou dělat. V jednu chvíli jsem si myslela, že mě pošlou na těch devět měsíců někam pryč, abych porodila v tajnosti. Celá situace se náhle vyví-

jela spíš jako na počátku dvacátého století než na začátku dvacátého prvního.

V naší vesnici žili majetní venkované. Matka pracovala v Bishop-townu jako vedoucí praktická lékařka. Robova rodina vlastnila penzion ve vesnici a několik domků nedaleko Yorku, které pronajímala jako letní byt. Předpokládalo se, že před jejich ratolestmi leží skvělá budoucnost. Pocházeli jsme ze středních vrstev, rodiče se nadřeli, aby nám vše zajistili, a my jsme se na ně vychcali, jako jsem se já vychcala na zmíněný test.

Mohla jsem jít na potrat a věřte mi, že jsem o tom i uvažovala. Máma se ke mně dokonce posadila a klidně a nestranně mi popsala, jak to probíhá. Dívky v mé situaci si tuto cestu volí dost často. Často to berou jako nejlepší řešení. Jenže když jsem na monitoru ultrazvuku zahlédla embryo jako maličkou fazolku, napadlo mě, jestli ve mně neroste malý zázrak. V mém lůně se tvořila kouzelná fazole a já jsem chtěla vidět, co se z ní vyvine. Možná v mém rozhodnutí hrálo trochu roli i sobectví. Možná že v každém rozhodnutí je určitá dávka sobectví. Ale v tomhle jsem se musela rozhodnout sama.

Rozhodla jsem se pro Aideny.

A nikdy jsem toho nelitovala.

Ani když mě natrhl při porodu, ani když vyřvával jako v hororu, místo aby spal, ani když se tři dny po povodni našla jeho červená bundička plavat v řece Ouse. Ne, nikdy jsem svého rozhodnutí nelitovala, ani sedm nekonečných let po povodni, když mého syna s konečnou platností oficiálně prohlásili z právního hlediska za mrtvého.

„Emmo, co kdybys teď otevřela tenhle?“

Zamrkala jsem a uvědomila jsem si, že se nacházím ve škole ve sborovně a sedím na jedné z nepříliš pohodlných židlí, které byly

rozestavěné kolem malého konferenčního stolku. Zeď po mé levé straně zakrývaly přihrádky na poštu pro učitele a za mnou byl malý prostor sloužící jako kuchyňka. Sestávala z několika skříněk, ve kterých se povalovaly staré pytlíky s cereáliemi, a dřezu plného špinavých šálků a lžiček. Jak dlouho jsem na Aidenka myslela? Podle výrazů tváří kolem sebe jsem nedávala pozor už nějakou chvíli.

„Jasně! Promiňte, zamyslela jsem se.“ Zastrčila jsem si uvolněný pramen vlasů za ucho a sklonila hlavu. Amy natáhla ruku a já si převzala dárek.

Před deseti lety, když Aiden zemřel při povodni, jsem si nedokázala představit, že bych dokázala pracovat se ženou, jež nezamezila mému synovi odejít ze školy. Ale život jde dál a lidé se vyvíjejí. Navzdory všemu jsem ten krutý den Amy odpustila. Při povodni měla práce až nad hlavu, a když se otočila k synovi zády, udělal to, co nikdo nepředpokládal: odešel ze školy přímo k nebezpečné řece, kde ho zachytil proud a on se utopil. To jsou chladná, krutá fakta. Ale kdykoli jsem na něj pomyslela, od této skutečnosti jsem se odpoutala. Někdy jsem sice přemítala, jestli jsem se od Aidenovy smrti opravdu zcela odpoutala. Ptala jsem se sama sebe, zda opravdu věřím, že je po smrti, jestli prostě jen nežije někde na yorkshirských slatinách jako divoch, který vyskočí před výletníky z trsu vřesu, vyděsí je a pak uteče do jeskyně jako neandertálec.

Nehtem jsem protrhla lepicí pásku a pomalu v klíně rozbalila dárek. Byl převázaný růžovou stuhou a zabalený v růžovém papíru s květinami a ptáky. Papír byl silný a dal se jen stěží roztrhnout. Amy pro něj určitě nezaskočila jen do novinového stánku na Bishoptown Hill, pro tak hezký – a trendy – papír musela zajet do nějakého lepšího papírnictví. Květiny a ptáčci ukrývali krabici s průhledným plastovým okénkem na víku.

„Je nádherná,“ vydechla jsem pomalu a zadržovala jsem slzy, které mi vběhly do očí.

„Může být?“ zeptala se Amy hlasem chvějícím se obavou. „Vím, že některé maminky nerady dostávají pro miminka tak moc holčičí dárky. Ale tahle je tak nádherná, že jak jsem ji viděla, musela jsem ji koupit.“

Naše pohledy se setkaly. I ona měla lesklé oči. Zнала jsem Amy od třinácti či čtrnácti, ale nikdy jsme si nebyly příliš blízké. Byla to holka, která se pohybovala ve stejných kruzích jako já, ale ne kamarádka, kterou bych si v sobotu večer pozvala k sobě domů vegetit na gauči a koukat na filmy. Připadala mi odjakživa tak trochu jako myš. Jednak měla dlouhé přední zuby a tím pádem předkus, kdyby ho neměla, byla by i hezká, a jednak proto, že se chovala jako typická knihovnice. Byla tichá a rozpačitá, lidem se s ní většinou špatně jednalo a věděla jsem, že Aidenova smrt jí celé ty roky těžce leží na duši. Když můj ochromující žal pomalu odezněl, začalo mi jí nakonec být líto.

„Ach, ta je krásná,“ vrkala Angela, třídní učitelka sedmé třídy.

„Je hezká,“ přizvukovala Sumaira se zaměřením na angličtinu.

„Hned bych chtěla být zase malá holka a dostat takhle krásnou hračku,“ rozplývala se Tricia, další administrativní pracovnice školy.

Shlédla jsem do klína na panenku a snažila se ze všech sil zaplašit vzpomínky na Aiden, abych jednou, aspoň jednou dokázala myslet na budoucnost.

Posledních deset let bylo těžkých. Těžších, než jsem si představovala, že by život kdy mohl být, ale nebyly naplněny jen zoufalstvím. Našly se v nich i nádherné chvíle, jako když jsem se provdala za Jakea a pak zjistila, že s ním čekám dítě. Tohle měla být další šťastná chvíle a já si ji chtěla užít. Chtěla jsem žít současností. Tak jsem vy-

tlačila Aiden z mysli – ale v duchu jsem se mu omluvila – a myslela na den, kdy tuto překrásnou panenku dám své dceři. Byla porcelánová, s růžovými tvářičkami a vlnitými hnědými vlasy, které jí spadaly na ramena. Na sobě měla růžové tylové šatičky zdobené po obvodu lemu sedmikráskami a s motýlkem na ramínku.

„Je nádherná, Amy, děkuji ti. Kdes ji pro všechno na světě sehnala?“ zajímalo mě.

„No víš,“ odpověděla Amy, „existuje jeden internetový obchod, co je vyrábí na zakázku. Ale mají i nějaké už hotové a tohle byla jedna z nich. Okamžitě jsem se do ní zamilovala a musela jsem ti ji koupit.“

Položila jsem panenku opatrně na konferenční stůl vedle velkého lesklého blahopřání s potiskem dupáček rozvěšených na prádelní šňůře a pak jsem se naklonila na židli a Amy objala. Amy mě poplácala po zádech, přiklonila se k mému zakulacenému břichu a objala mě.

„Já jsem si moc přála mít takhle hezké bříško, když jsem byla v osmém měsíci,“ vzdychla Sumaira. „Byla jsem rozteklá až semhle!“ Naznačila velikost břicha rukama a všechny jsme se zasmály.

„Pořád mě napadá, že přijde den, kdy se probudím a břicho mi poleze ven z domu,“ prohodila jsem a smála jsem se s nimi. Než jsem otěhotněla, vedla jsem aktivní život. Běhání mi pomáhalo vyrovnat se se smutkem a v prvních měsících těhotenství jsem byla ve výborné fyzické kondici. Pozůstatek té síly jsem cítila v těle i teď. Necítila jsem se slabá ani moc těžká. Měla jsem samozřejmě klasické příznaky vysokého stupně těhotenství jako oteklé kotníky a chození na malou dvakrát tak často než obvykle, ale zdaleka jsem nevypadala jako komické těhotné ženy velikosti slona, které ukazují v televizi. Ani jednou jsem v práci nepropukla v pláč – a v posledních osmi měsících jsem ani neměla věčnou chuť na kyselé okurky.

„Budeš nám tu chybět, Priceová-Hewittová,“ řekla Tricia a i ona si mě přitáhla do náruče.

„I vy mně budete chybět. Nezvykejte si moc na můj zástup, protože budu co nevidět zpátky.“

„Dej si na čas,“ radila mi Angela. „Neuspěchej návrat. Užívej si chvílky s miminkem.“

Přikývla jsem a chápala podtext jejích slov. Ani jedna se nezmínila o Aidenovi. Ani jedna nepřipomněla, že jsem kdysi už jedno dítě měla. Přemohla jsem se, nic jsem neřekla a bojovala s narůstajícím stínem viny.

„Jake už na mě nejspíš čeká.“ Vstala jsem příliš rychle a cítila, jak mi v hlavě tepe krev. Trochu mě bolely klouby, ale to, jak na mě byly mé kolegyně milé, mě vzpružilo a já byla silná a plná energie postavit se čelem k životním výzvám, zejména když mě na parkovišti čeká Jake. Byl mou skálou, oporou během špatných časů, s rozpráženými rukama mě zachytil pokaždé, když jsem padala. A věřte mi, padala jsem často. Poté co Aiden zemřel, jsem upadla do temnoty.

„Zavolej nám, až se miminko narodí. Všechny ji chceme vidět,“ nabádala mě Amy. Chtěla ještě něco říct, ale přemohla se, bylo to na ní vidět, i to, jak se jí v mysli honí myšlenky na mého ztraceného chlapce, toho, jehož nechala odejít, když ho měla na starosti, a jenž se už nikdy nevrátil.

„Ano, přivez nám tu malou ukázat do práce, slib nám to. Už je to dávno, co jsem si chovala miminko. Našemu Oliverovi už budou skoro tři roky, věřila bys tomu?“ přizvukovala Tricia, a když si vzpomněla na svého vnuka, zamžily se jí oči.

„Jistě, slibuju,“ odpověděla jsem, „už se nemůžu dočkat, až vám ji všem ukážu.“

Nastrkala jsem blahopřání a dárky do plastové tašky a zvedla velkou kytici růží, z níž byla pečlivě sloupnutá cenovka. Stály jsme rozpačitě u dveří a poprvé na nich bylo vidět, že váhají. Něco se jim honilo hlavou a já jsem věděla, na co všechny do jedné myslí.

Amy si setřela slzy ze tváří. Neměly bychom se zmiňovat o tom, že Aiden existoval. Měly bychom všechny podvědomě dojít k rozhodnutí, že neproneseme jeho jméno, když oslavujeme další miminko, ale Aiden byl blízko, tak blízko, že jsem ho skoro viděla stát ve stínu u přihrádek u rohu stolu. Dal se zachytit v Amyiných slzách, ve vědoucím úsměvu na Sumaiřině tváři. Byl v mém srdci, pohřben v mých cévách, smísen s mou krví a mou DNA, i v každíčkém atomu, jež dělal mě „mnou“.

Rozloučila jsem se a vydala se po schodech a ven na parkoviště, na totéž parkoviště, po kterém jsem pobíhala v ten hrozný den, kdy mi holínka uplavala ve vodě a z prstů na noze mi visela ponožka. Pak jsem uviděla stříbrné audi a Jakea na sedadle řidiče, jak se usmívá.

„Tak jak to šlo?“ zeptal se, když jsem skládala dárky a květiny na zadní sedadlo. Budeme si muset co nejdřív pořídit sedačku pro dítě, pomyslela jsem si. Termín jsem měla už za tři neděle a ještě se muselo hodně udělat.

„Dobře. Jen počkej, až uvidíš tu nádhernou panenku, kterou pro Bouli koupila Amy.“

Jake se zamračil. „Vypadáš dost unaveně. Chtěl jsem ti navrhnout, že bychom se mohli zastavit někde na čaj, abychom to oslavili, ale myslím, že potřebuješ spíš horkou koupel a jít brzo spát. Co kdybychom si místo toho objednali jídlo od Da Vinci?“

Naklonila jsem se přes řadicí páku, abych vtiskla Jakeovi sentimentální polibek na tvář. „To zní báječně.“

Když jsme vyjížděli z parkoviště, nemohla jsem si pomoci, otočila jsem se a ještě jednou, naposledy jsem se podívala na školní budovu. Pracovala jsem tu pět let, teď už bych měla být na onu viktoriánskou budovu zvyklá, ale pohled na ni nějak pořád vytahoval na povrch všechny možné pocity. A v tu chvíli holčička kopla. Stiskla jsem si břicho a ucítila další kopnutí.

Ano, já vím, že tam jsi. I pro tebe se najde v mém srdci dost místa.

3

Škola v Bishoptownu je jak základní, tak střední. Ke staré viktoriánské budově přistavěli asi před dvaceti lety nové křídlo. Děti mladší jedenácti let se učí v té přední a děti od sedmého ročníku studují v nové budově za ní. S Jakem jsem se seznámila, když jsem byla jedním z nich.

Byl to můj učitel.

To zní divně, že?

Jake začal pracovat v Bishoptownu jen chvíli předtím, než jsem se tam já začala připravovat na maturitu, ale to ještě nebyl mým učitelem. Mě začal učit, až když jsem se biflovala na zkoušky na vysokou školu. Učil výtvarnou výchovu a já jsem k němu chodila. Byl mladý, bylo mu dvacet osm let, a právě se přistěhoval do Bishoptownu z malého města nedaleko Brightonu. Už tehdy jsem si samozřejmě všimla, že je moc hezký. Říkali jsme mu *Krásný Hewitt*. Ale byla jsem tak zamilovaná do svého vlastního krasavce, Roba, že jsem panu učiteli nevěnovala jediný pohled. A pak jsem otěhotněla a čekala Aideny...

Před šesti lety se můj život ocitnul v troskách. Od Aidenovy smrti jsem pořádně nepracovala, jen na zkrácený úvazek v samoobsluze, a přežívala jsem jen díky dědictví po mámě a tátovi, kteří zahynuli při autonehodě. Byl to právě Jake, kdo mě vyhledal a našel mi práci

ve škole, to on mě vytáhl z temnoty a ukázal mi, že je ještě možné rozsvítit světlo a zachránit si život. To, že jsem ho našla – nebo spíš on našel mě –, mě přesvědčilo, že nejsem tak úplně zdrčená, jen hodně nešťastná ze ztráty svého syna a rodičů během pouhých čtyř let.

Za všechno, co jsem měla, jsem vděčila Jakeovi.

Když jsme vjížděli na příjezdovou cestu k našemu domu, mrkla jsem na manžela a ulpěla na něm pohledem. Přestože byl o deset let starší než já, byl pořád určitým způsobem přitažlivý. Vrásky a šedivější vlasy nijak nevadily. Těšilo mě, že se obléká jako typický učitel, nosil kordové blejzry a vzorované kravaty. Vypadaly na něm trendy a sexy, ne staromódně a neupraveně jako v případě některých stárnoucích učitelů zeměpisu v naší škole.

Všiml si mého pátravého pohledu a tázavě se na mě zadíval: „Co se děje?“

„Nic,“ pokrčila jsem rameny. Napětí dnešního odpoledne ze mě spadlo a nahradil ho pocit blízký opravdovému štěstí. Během posledních deseti let jsem samozřejmě prožila záblesky štěstí, ale ty nikdy nevydržely, nerozlévaly se ve mně jako ten pocit teď.

Je možné, že se můj život dává dohromady? Přemůže mé štěstí zármutek ze smrti Aideny a rodičů? Říká se, že čas je nejlepší lékař, ale já tomu nikdy nevěřila. Po té povodni jsem si připadala nenávratně zlomená. Ale zdálo se, že se ty kousky konečně skládají dohromady.

Nebo jsem si to aspoň myslela.

* * *

Jake odnesl dárky do domu a já jsem nalila vodu do vázy a ořízla stonky růží. Kuchyň ožila zvuky, jak jsme se v ní pohybovali, igelito-

vé tašky zašustily, když Jake položil dárky na jídelní stůl. Začal je jeden po druhém vybalovat.

„Byla tam Jane?“ chtěl vědět.

„Ne, bolí ji záda.“

„Už zase?“ zavrtěl hlavou. „Hádám, že takhle to dopadne, když to necháš dojít až takhle daleko. Jak se jí to stalo?“

Při jeho necitlivé poznámce jsem se naježila. Jane byla žena ve středním věku a s nadváhou. Skoro polovinu prvního pololetí nechodila do práce, protože jí pořád něco bylo. Bylo těžké si nepomyslet, že by většina jejích problémů zmizela, kdyby zhubla, a Jake občas prohodil, co mu slina na jazyk přinesla. Vyslovil nahlas to, co by se ostatní nepovázili vypustit z úst.

„Hnula si zády, když si oblékala podprsenku.“

Jake se nahlas rozřehtal: „To si děláš srandu!“

„Hele,“ namítla jsem, „víš, jak je těžké obléct si podprsenku, když máš kůži vlhkou po sprše?“

„Jo, ale stejně.“ Zavrtěl hlavou a dál vyndával dárky z tašek.

„Takže Amy ti koupila tuhle panenku? A tobě... se líbí?“ Zvedl krabici s křehkou panenkou.

„Jo, proč?“

„Nemyslíš, že je tak trochu... že až nahání hrůzu?“ Zvedl balíček o něco výš. Stála jsem u kuchyňské linky, opírala jsem se o ni bokem, v jedné ruce jsem držela nůžky a v druhé růži. Jake zaryl prsty do plastové fólie a já mu chtěla říct, aby ji tak nemačkal. Plast zapraskal, když do něj rýpl prstem, a já zaťala zuby, tak mi byl ten zvuk nepříjemný.

Když fólii pustil, napětí povolilo a já jsem se dokázala zasmát: „Byls jedno z těch dětí, co brečí, když jim na narozeninovou oslavu objednají klauna?“

Jake si posunul brýle výš na nos a napůl se usmál: „Názor, že klauni jsou vtipní, mají jen psychopati. To je fakt. Jen si vzpomeň na Johna Waynea Gacyho.“

Zachvěla jsem se. Klaun zabiják. Sériový vrah, jenž zavraždil třiatřicet chlapců. Zasunula jsem poslední růži do vázy, sebrala papír, ve kterém byly květiny zabalené, a shrnula odřezky, které se zachytily v jeho záhybech.

„Nezapomeň utřít linku,“ připomněl mi Jake a kývl směrem k louži vody, která zbyla po mé činnosti na pracovní desce.

Obrátila jsem oči v sloup, ale popadla jsem z poličky utěrku, abych desku otřela. To byl vtípek, který vůči mně Jake praktikoval už dlouho. Vycházel ze skutečnosti, že mě Jake musel učit, abych po sobě uklízela, když jsme se sestěhovali. Tvrdil, že mě musel trénovat pomocí pochval a jemného pošťuchování správným směrem. Když jsem byla hodná, vzal mě na oběd. Prvních šest měsíců jsem to sotva zaznamenala. Nevytírala jsem, když jsem nacákala vodu, ani jsem si neposbírala ponožky z předchozího dne, o to jsem se nestarala, dokud jsem nezačala sdílet životní prostor s čistotným puntíkářem, jakým byl Jake. Možná to bylo tím, že mě rodiče po smrti Aideny příliš rozmazlovali. Vždyť jsem s nimi zůstala bydlet až do jejich smrti. Později, když už to s Jakem začalo být vážné, jsem prodala domek svých rodičů a přestěhovala se do jeho luxusního čtyřpokojového domu na Fox Lane, jen co by kamenem dohodil od školy.

Ten byl naprosto odlišný od domku mých rodičů, v němž bylo páté přes deváté. Domek, ve kterém jsem bydlela s rodiči, byl malebný, jak jen anglický domek může být, s doškovou střechou a úzkým schodištěm, se stohy knih a starými uměleckými díly. Jakeův dům byl naopak bezbarvý a pečlivě uklizený. Stropy byly vysoké, místnos-

ti vzdušné. Domek mých rodičů byl vymalovaný různými odstíny červené a hnědé, s nízkými stropy, ale spoustou oken, kterými dovnitř proudilo světlo. Kuchyň byla přeplněná k prasknutí železnými pánvemi, které visely z trámů, a na lednici se válely stohy dopisů. Jakeova kuchyň byla minimalistická, úhledná a čistá s moderními bílými kuchyňskými skříňkami a skrytou, vestavěnou lednicí.

Umístila jsem růže na stůl a o krok ustoupila. Pomyslela jsem si, jak je hezké vnést do kuchyně trochu barvy. Někdy se mi stýskalo po červených zdech mé staré ložnice a vzorovaných prošíváných příkrývkách, jež pokaždé nevyhnutelně skončily smotané na kupě u noh mé postele. Dnes jsem spala – nebo spíš sebou házela a převalovala se – v naškrobeném povlečení z egyptské bavlny, buď bílé, nebo v barvě slonoviny.

„Pojďme si sednout na pohovku a prohlédnout si ty dárky.“ Jake mi ovinul ruku kolem pasu a jemně mě vedl směrem do obývacího pokoje.

„Nechceš si přečíst to blahopřání?“

„Ale ano, jistě,“ odpověděl s nadšením. „Vem ho s sebou. Jak ti dneska bylo? Nebolelo tě v zádech?“

Málem jsem se nahlas zasmála. Samozřejmě že mě bolelo v zádech. A kotníky. A k tomu mi působilo bolest dítě, které mi kopalo nožičkou do vnitřních orgánů. Když jsem byla těhotná s Aidenem, byla jsem přehnaně citlivá při pomyšlení, že mé dítě sdílí prostor s mými ledvinami a střevy a ostatními vnitřnostmi, které se mačkají kolem dělohy, zejména když jsem se dozvěděla, že tělo se přeskupuje a přizpůsobuje, aby se v něm utvořilo dost místa pro dítě. Tentokrát jsem byla rozhodnutá, že si užiju všechny radosti těhotenství. To mi vydrželo do návalu první ranní nevolnosti.

„Ne víc než obvykle.“ Usadila jsem se na pohovce. Dávala jsem sice najevo kuráž, ale ze všeho dnešního rozruchu jsem byla docela unavená. Byla jsem ráda, že můžu ulevit nohám a sejmut z nich tu tíhu. Abych řekla pravdu, nejspíš znovu nevstanu, dokud nebudu muset jít čurat. Podala jsem blahopřání Jakeovi.

„Když ho čtu, je mi smutno,“ prohlásil Jake. Ohrnul ret a našpulil pusku, jako když natahuje moldánky.

„Proč? Chci říct, jasně, John z kabinetu dějepisu špatně pochopil, o co jde, a napsal ‚upřímnou soustrast‘, ale všichni ostatní nám přejí hodně štěstí. Teda doufám, že to opravdu jen špatně pochopil, že nemá nic proti lidem, kteří přivádějí na tento svět víc dětí.“ Když jsem vyslovila slovo „dětí“, žertík mi v ústech zhořkl. Je to pořád ve mně, ta hořkost. Dlouho jsem se nemohla podívat na cizí děti. Dokonce jsem to slovo ani nedokázala vyslovit. Podívala jsem se na své břicho a pokusila se ty pocity zaplašit. Bylo na čase žertovat a vychutnat si legraci.

„Protože příští rok nebudeme pracovat spolu. Moc bych si přál vzít si na ten rok volno a být s tebou. Co ty na to, bylo by to moc velké šílenství? Bylo by to tak hrozné?“

„Bylo by to hrozné, až bychom dostali hlad a chtěli jíst,“ odpověděla jsem. „Musel bys odejít z práce nadobro. Nenechali by tě vzít si na rok volno. Ani jednoho z nás, mimochodem.“

„Já vím. Ale... co budeš dělat celý den?“

„No, myslím, že tahle holka mě dostatečně zaměstná,“ zasmála jsem se a ukázala si na kulaté břicho. Jenže když jsem mu viděla ve tváři napětí a jak svíral blahopřání, naklonila jsem se přes pohovku a chytla ho za předloktí: „Vím, že v našem životě dojde ke spoustě změn, ale je to z báječného důvodu. Ty a já jsme stvořili nový život a budeme mít příležitost ten život sledovat, jak se rodí a roste.“ Hlas

se mi zlomil, a tak jsem musela znovu nabýt rovnováhy, než jsem dokázala mluvit dál: „Tohle je náš nový začátek.“

Jake odložil práníčko a ovinul prsty kolem mé dlaně. „Máš pravdu. Náš nový společný život. Promiň, že jsem zpanikařil.“

Zavrtěla jsem hlavou a stiskla mu předloktí. Opravdu jsem věřila každému slovu, které jsem řekla. Temná část mě byla plná hořkosti a zármutku, to jsem nemohla popřít, ale zbytek mě byl naplněn nadějí a silou, optimismem zapříčiněným miminkem a novým životem.

Sled mých myšlenek byl přerušen zvoněním naší pevné linky.

„Mám to zvednout?“ Jake už vstával, ale já ho zatlačila zpátky na pohovku a postavila jsem se na nohy.

„Ne, potřebuju vstát a trochu se rozhýbat. Myslím, že už zase dostávám křeč.“ Došla jsem k telefonu a zvedla sluchátko: „Haló?“

„Slečno Priceová, Emmo. Tady je šéfinspektor Stevenson. Carl Stevenson. Pamatujete si na mě?“

Zvuk jeho hlasu způsobil, že uvnitř mě praskla bublina a veškerý vzduch mi unikl z těla. Celá jsem splaskla a předklonila jsem se. Místoprostor jako by se na mě hroutil a svírala mě, nevnímala jsem vůbec nic, jen jak mi krev šumí v uších a malý světelný bod na telefonu.

„Ano, pamatuju si na vás,“ sdělila jsem mu hlasem jen o něco silnějším než šepot. Samozřejmě že jsem si na něj pamatovala. Zalapala jsem po dechu, než jsem řekla: „Tehdy jste byl ale jen inspektor.“

Srdce mi začalo zběsile bušit. *Buch-buch, buch-buch.*

„Máte pravdu.“ Odmlčel se. „Emmo, musíte přijet co nejrychleji do nemocnice.“

Buch-buch, buch-buch.

Opět bez dechu jsem se zeptala: „Proč?“

„Protože si myslím, že jsme našli Aidena.“

4

V nemocnicích jsem za svůj život strávila spoustu času. Bývala jsem v nich zmatená. Když mi bylo pět, přišla jsem do nemocnice navštívit svého umírajícího dědečka a odešla jsem koupit si něco v prodejním automatu. Zdravotní sestra mě našla schoulenou v koutě s rukama kolem kolen plakat kvůli balonkům, které si všichni nosili s sebou a které ve mně vzbuzovaly strach. Ve skutečnosti to byly sáčky s infuzním roztokem, který do nich vtékal z kapaček.

V nemocnici se před šestnácti lety narodil Aiden. Sestra mi dokolečka opakovala, jaké mám štěstí, že jsem tak mladá maminka – že budu mít aspoň brzo zpátky postavu. „Zkuste mít dítě ve čtyřiceti,“ vykládala pořád.

Pak došlo k tomu automobilovému neštěstí. Maminka byla týden v kómatu, než odešla, ale táta zemřel ihned poté, co vyletěl předním sklem, když mu na dálnici M1 selhaly brzdy. Jejich nehoda toho dne způsobila zácpu na tři hodiny. Twitter byl plný zlostných komentářů, ve kterých přesporní nadávali tátovi, že kvůli němu přijeli pozdě do práce. Ještě stále si pamatuji ten zmatek v nemocnici, kdy jsem zapomínala, jaké že oddělení mi to sestra řekla, nebo když mámu přeložili na jiný pokoj. Ze všech zkratek tam se mi točila hlava. UP, ARO, CT, RTG.

Popravdě řečeno se mi ulevilo, když máma nakonec zemřela. Tou dobou už si lékaři nebyli jistí, zda by vůbec po zranění, které utrpěla, nabyla zpět svých mentálních schopností, a já jsem nechtěla být tou, kdo jí sdělí, že táta zemřel, zatímco spala. Takhle alespoň odešli spolu.

V jednom okamžiku jsem ztratila svou moudrou matku a starostlivého otce. Stejně tak jsem během jednoho okamžiku přišla o svého zvědavého chlapečka.

Když jsem rozrazila dveře na dětské oddělení nemocnice svatého Michaela, přeběhl mi mráz po zádech a v hloubi srdce jsem věděla, že jsem našla svého syna. Během jednoho okamžiku se ztratil a během jednoho okamžiku se zase našel. Život je tvořen z okamžiků, že je to tak? Život se skládá z okamžiků – vteřin, které nás míjejí. Některé vteřiny jsou jen letmé – část hloupých snů nebo krájení zeleniny, vyházení odpadků, stříhání nehtů. Některé ne.

Detektiv Carl Stevenson seděl na lavičce v malém výklenku napravo od chodby oddělení. Když jsem se k němu přiblížila, vstal – s polystyrenovým kelímkem v ruce – a otevřel ústa, aby něco řekl. Nedomluvila jsem mu to. „Kde je?“ vyhrkla jsem. „Je to on?“

„Emmo,“ řekl detektiv. Formality vynechal. „Musíme si promluvit. Vydržte a sedněte si. Nejdřív vám chci všechno vysvětlit.“

Zaregistrovala jsem jeho tmavě hnědé oči a bradku sůl a pepř – od té doby, co jsme se setkali naposledy, se změnila na víc sůl než pepř – a ráda bych věděla, jak si pro všechno na světě může myslet, že bych v okamžiku, jako je tento, dokázala sedět. Existovala naděje, že můj syn *ustal z mrtvých*. Bože, už jen to pomyšlení bylo šílené. Tohle všechno bylo šílené. A přesto...

„Lásko, myslí na dítě,“ ozval se Jake. „Má pravdu. Posad' se a vyslechni toho detektiva.“

„Musím to vědět,“ trvala jsem na svém. „Musím ho vidět.“ Jak bude Aiden vypadat v šestnácti letech? Bude mít chmýří pod nosem jako kluci ve škole? Bude vysoký a štíhlý? Nebo malý a podsaditý? Bude po mně, nebo bude vypadat jako Rob? Pak se mé myšlenky začaly ubírat jiným směrem. Co když to není on? Co když je tohle všechno jen omyl? To bylo vysvětlení, které mělo ze všech hledisek největší logiku.

„Já vím,“ přitakal Stevenson. „Ale musíte popadnout dech. Aiden... ten chlapec, kterého jsme našli... si zjevně prošel dost silným traumatem a je teď velmi citlivý. Lékař vám za chvíli vysvětlí víc, ale já jsem si chtěl s vámi promluvit jako první. Myslel jsem si, že byste si mě ještě mohla pamatovat z vyšetřování po povodni.“

„Pamatuju si vás,“ potvrdila jsem.

Poté co jsme zjistili, že se Aiden pohřešuje, záchranáři kvůli němu prohledali celou okolní oblast. Prohledali řeku Ouse. Prohledali lesy. Prohledali vesnici. Ale po Aidenovi nenašli ani stopy. Nenašlo se ani tělo. Odborníci mi vysvětlili, že když se někdo utopí při povodních, neplave s proudem, jak si mnoho lidí myslí. Ve skutečnosti se ponoří pod rozbouřenou, vířící vodu tam, kde je klidnější, a pak se vyplaví na hladinu velmi blízko místa, kde se utopili. Jenže tělo se nevyplavilo. Aiden se nenašel. Proto povolali detektiva Stevensona, aby se ujal případu, protože existovala možnost, i když slabá, že se Aiden neutopil.

Sedla jsem si na lavičku. Nalevo od nás procházela chodbou skupinka tří sester. Připadalo mi, že na mě civí a možná si říkají, jestli jsem přišla „vznést nárok“ na toho ztraceného kluka. Jako na ponožku, která zůstala v šatně po tělocviku. Sevřela jsem ruce v pěst a usilovně jsem muchlala bavlněné šaty, které jsem měla na sobě. Byly vlhké, protože venku přšelo. Nevzala jsem si kabát.

„Poslouchám,“ vyzvala jsem detektiva.

„Mezi Bishoptownem a lesem u Drsného údolí se našel chlapec, teenager. Šel po silnici. Narazil tam na něj jistý pár, co vyjížděl z vesnice. Chlapec měl na sobě jen džíny. Nahoře na těle nic, ani boty. Byl celý zablácený. Zastavili a zeptali se ho, kam jde. Říkali, že otázky pochopil, ale nemluvil. Zastavil se, podíval se na ně a udržoval oční kontakt, ale neodpovídal. Podařilo se jim dostat ho do auta a odvézt ho na nejbližší policejní stanici.“

Dlouze jsem vydechla a teprve v tom okamžiku jsem si uvědomila, že jsem celou dobu zadržovala dech. Miminko uvnitř mě si upravilo polohu, a jak se pohnulo, koplo mě. Položila jsem si rozevřenou dlaň na břicho, ten pohyb jsem si ale sotva uvědomovala.

„Co se stalo pak?“ chtěla jsem vědět.

„Kolegové na stanici prošli seznam pohřešovaných osob v naší oblasti, ale ten chlapec nikomu neodpovídal. Pak jsme mu odebrali vzorek DNA.“ Stevenson se odmlčel a přejel si dlaněmi po džínách. Zavolali ho, když byl mimo službu, došlo mi. Neměl na sobě ten elegantní oblek, ve kterém jsem si ho pamatovala z onoho příšerného týdne, když jsme Aiden hledali. „Pamatujete si, že jsme vložili Aidenovu DNA do registru, když zmizel?“

„Ano,“ odpověděla jsem. Posbírala jsem co nejvíc vlasů a poslala jsem policii i oblečení se zaschlou krví. Aiden měl neustále odřená kolena a škrábal si strupy a já jsem nikdy s praním příliš nespěchala.

„Ten chlapec byl zjevně ve velkém napětí. Bylo jasné, že nebude mluvit s žádným z mých kolegů na stanici, takže ho odvezli do nemocnice. Včera udělali test DNA a za několik hodin přišly výsledky. Ten náctiletý chlapec je Aiden.“